

BREUS

■ Claudia Cedó, guanyadora del Torneig de Dramatúrgia

Claudia Cedó és la guanyadora del V Torneig de Dramatúrgia Catalana que s'ha anat celebrant en el marc del Festival de Temporada Alta de Girona durant el mes de novembre. El

públic va decidir entre l'obra de Cedó, *D.N.I.*, una comèdia sobre una parella que reflexiona sobre l'evolució personal després de

deu anys, i la proposta de Ramon Madaula, *L'Electe*. Aquest torneig ha donat èxits com ara *Smiley*,

de Guillem Clua, estrenada a Barcelona, Madrid i Londres, o *Red Pontiac*, de Pere Riera.

■ Acomiadament de Vol-Ras al Poliorama

Vol-Ras, una de les companyies pioneres en el **teatre gestual i d'humor**, s'acomiada del públic amb *Da Capo*, el seu darrer espec-

tacle, els dies 14 i 15 de desembre al Teatre Poliorama de Barcelona. La companyia, encarregada de mostrar el ridícul dels personatges quotidians, ha decidit, **per la falta de suport institucional**, posar fi a la seva trajectòria de 35 anys en la qual han estrenat 19 espectacles amb sis directors i una dotzena d'actors i actrius.

teatre

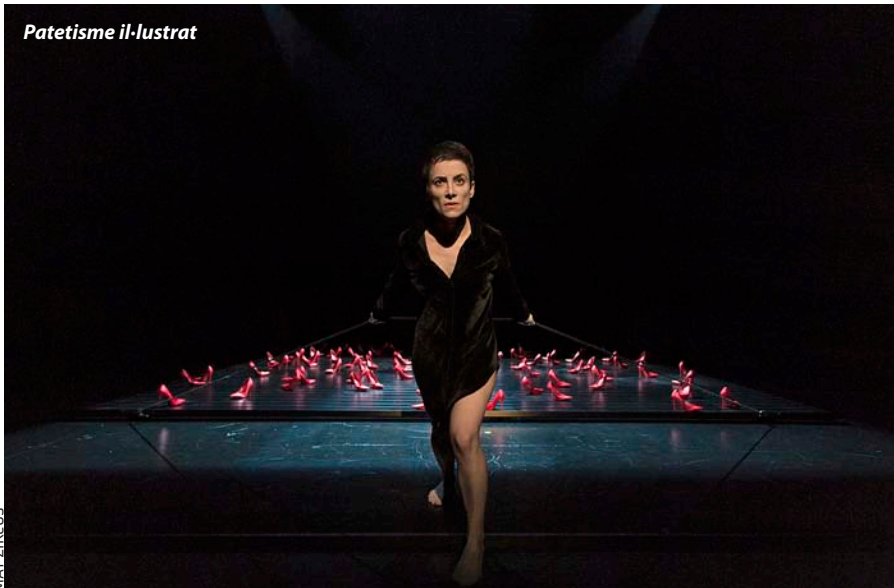

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Rebregant partitures

Patetisme il·lustrat

MAY ZIRCUS

Carles Santos és un dels creadors més originals de l'escena catalana contemporània. Heterodox, iconoclasta, provocatiu, els seus espectacles inoculen música a la teatralitat. Són una hibridació detonant de teatre, dansa i arts plàstiques, en què la música n'és la matriu generadora. La seva exploració escènica dinamita visceralment els sentits donats, les obvietats acceptades, per aprofundir en les regions més ignotes de les pulsions humanes.

A *Patetisme il·lustrat* (TNC), l'imaginari

i la música de Santos ho amaren tot. Des de la primera escena, l'actriu (Mònica López) avisa al públic que està a punt d'entrar en l'univers Santos, extravagant i fanfarró, alliberat dels sentits literals de les paraules, autoreferencial, on no valen les convencions del llenguatge, sinó el portentós món quimèric d'aquest rebregador de partitures. La successió d'escenes, separades amb càustics foscos allargassats, gira a l'entorn de l'entramat de signes i símbols que engendra la poètica santosiana.

A *Patetisme il·lustrat*, hi destaquen tres metàfores molt potents: l'agressió a l'altre, la feminitat torturada i l'higienisme obsessiu. Una percussionista (Núria Andorrà) mostra tot un ventall de formes d'agressió a l'altre, i el seu revés: la seducció. Una ballarina (Dory Sánchez) es mou calçada amb unes esmolades sabates de taló alt, símbol de l'esplendor femenina i també de la seva vulnerabilitat (magnífica l'escena de la catifa de sabates vermelles!). Una sèrie d'aspiradors i assecadors remetent a un asèptic i obsès higienisme quotidià que, al seu torn, pren connotacions sexuals. Bo i arrodonint l'espectacle, l'escena final de Santos i López amorrats a una partitura rebregada és la proclamació de la voluntat trencadora de Santos.

Abstracte i conceptual, *Patetisme il·lustrat* concatena quadres animats d'una plasticitat estrident, esqueixada, en què ressonen les avantguardes històriques. Música i soroll metàl·lics, cossos animalitzats que s'atreuen o es repel·leixen, vestuari *kitsch* d'una feminitat sexuada, símbols que denoten una humanitat escatològica i salvatge, paraules patètiques que estranyen i renoven els sentits. Accions, de reminiscències brossianes, que tenen molt d'ancestral i tel·lúric. Cossos i signes, en definitiva, antiretòrics: físics, tangibles, bestials.